

Quan els pares del Patufet també tenen la seva pròpia història (i no per això deixa de ser per a nens)

La companyia anoienca Teatre Nu estrena el seu darrer espectacle a la Fira Mediterrània, basat en la popular rondalla però des d'una mirada moderna i sense tabús

La companyia Teatre Nu estrena la seva darrera creació a la Fira Mediterrània de Manresa | AFT

<https://firamediterrania.cat/ca>

El títol de l'espectacle ja és una declaració d'intencions: *En Patufet (i els seus pares)*. L'obra que la companyia Teatre Nu ha estrenat durant la Fira Mediterrània de Manresa encaixa com anell al dit en l'eix vertebrador de la vint-i-dosena edició de la Fira, que aquest any posa l'accent en una arrel creativa que no viu aliena a la realitat que ens envolta i que, a partir de la cultura popular i tradicional, pot parlar del present. I el present en què vivim trenca cada cop més tòpics i, sobretot, és més explícit, deixant una mica de banda els tabús socials.

En aquest sentit, per què una obra de teatre infantil no pot parlar, també, de problemes i preocupacions adultes? "De vegades menysvalorem la capacitat que tenen els infants per entendre segons què", manifesten des de la companyia, que va néixer fa vint anys a Sant Martí de Tous (Anoia) i que ja porta dinou produccions teatrals a l'esquena. La que han presentat aquest dijous a la sala petita del Kursaal l'ha escrit i dirigit Víctor Borràs: "*El Patufet* és un conte popular que sempre ens ha agradat molt, però trobàvem que a l'hora de plantejar-ne una escenificació, hi faltava conflicte", explica.

Davant d'això, Borràs va decidir plantejar la història des d'una altra òptica: la de la mare i el pare del Patufet. "El conflicte neix amb ells dos, quan decideixen tenir un fill i descobreixen tot el que

comporta, tant abans com després que neixi", assenyala l'autor. I és que en aquesta revisió de la rondalla, el Patufet no hi apareix des del començament, sinó que el públic és testimoni del procés que fan els progenitors fins que decideixen tenir-lo (no s'amaga que un nen es crea fent l'amor); de tot l'embaràs (amb visites al ginecòleg incloses), i del part.

"Els infants veuen el patiment dels pares", reflexiona Borràs, que fins i tot va idear una escena en la qual es veuen els pares contents perquè el fill ha fet la primera caca o perquè ha somrigut, així com també preocupats perquè no els deixa dormir a les nits i, sobretot, perquè és molt, molt i molt petit.

Una de les escenes de l'obra 'En Patufet (i els seus pares)', de la companyia anoienca Teatre Nu Foto: AFT

I és precisament aquesta petitesa l'altre conflicte teatral que marcarà el desenllaç de la història. Per una banda, els pares tendeixen a sobreprotegir la criatura. Per l'altra, s'idea la figura de dos veïns xafarders "que reflecteixen perfectament la societat en què vivim avui, que tot ho jutja perquè no accepta ni tolera el que és diferent", apunten des de la companyia. Són, de fet, aquests dos veïns els que critiquen que el pare deixi anar sol el Patufet a comprar safrà (sí, també hi ha un canvi de rols: és la mare la que va a treballar al tros i el pare el que es queda a casa i fa el dinar), al·legant que és massa menut i que "li prendran la custòdia".

El final és fidel al del conte tradicional: plou, el Patufet s'amaga sota una col i com que un bou se la menja, acaba dintre la seva panxa. "Patufet, on ets?". Aquesta frase la coneix tothom. Els més menuts també, que són els primers que coregen el famós "a la panxa del bou, on no hi neva ni plou".

Amb aquesta nova entrega teatral, els de Teatre Nu han aconseguit, a través d'un llenguatge clar, natural i sense eufemismes, portar a escena un espectacle que és atractiu tant per a públic infantil com adult.